

wyrok ten istotnie został wydany oraz, po drugie, czy zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego, w którym wyrok ten został wydany (ewentualnie) istnieją środki zaskarżenia tego wyroku celem uzyskania w ten sposób wiedzy o możliwości złożenia środka zaskarżenia, co stanowi pierwszoplanowy warunek zastosowania wyjątku od przeszkody w uznaniu wyroku zagranicznego zgodnie z art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001.

(¹) Dz.U L 012, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie Reinhold Haug przeciwko Land Baden-Württemberg

(Sprawa C-286/05)

(2005/C 229/18)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 18 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie Reinhold Haug przeciwko Land Baden-Württemberg.

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy art. 2 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia (WE, EUROATOM) nr 2988/95 (¹) należy stosować również w przypadku gdy z uwagi na nieprawidłowości w rozumieniu art. 1 ust. 2 tego rozporządzenia wymagany jest jedynie zwrot bezprawnie uzyskanej korzyści [art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE, EUROATOM) nr 2988/95], a bezprawnie uzyskana korzyść, na skutek wspólnotowego uregulowania, które weszło w życie później, została zwrócona w mniejszym zakresie niż wynikało to ze wspólnotowych przepisów obowiązujących w momencie wystąpienia nieprawidłowości?

W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

2) Czy art. 2 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia (WE, EUROATOM) nr 2988/95 znajduje zastosowanie również względem właściwych przepisów regulujących płatność odsetek, jeżeli na danego przedsiębiorcę nie została nałożona żadna kara administracyjna w rozumieniu art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia, a jedynie został on zobowiązany

do zwrotu bezprawnie uzyskanej korzyści w rozumieniu art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia?

(¹) Dz.U. L 312, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-293/05)

(2005/C 229/19)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 20 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Sarę Pardo Quintillan i Donatellę Recchię, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że nie przyjmując środków dla zapewnienia, aby począwszy od dnia 31 grudnia 1998 r. ścieki komunalne aglomeratu składającego się z poszczególnych gmin położonych w obrębie Provincia Varese nad rzeką Olona były poddawane dokładniejszemu oczyszczaniu w stosunku do oczyszczania wtórnego lub innego równie skutecznego, o których mowa w art. 4 dyrektywy 91/271/EWG (¹), Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 5 ust. 2 i 5 tej dyrektywy.

2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja nie zarzuca niewyznaczenia koryta odpływowego obejmującego obszar odpowiadający południowej części rzek Lambro-Olona jako strefy szczególnej, albowiem w tym przedmiocie toczy się właśnie osobne postępowanie. Niemniej jednak owo koryto odpływowe jest częścią strefy usytuowanej w obrębie biegu rzeki Po i oficjalnie oznaczonej jako strefa szczególna..

Stąd na mocy art. 5 ust. 5, który z kolei odsyła do ust. 2 tego artykułu, ścieki pochodzące z aglomeratu w Provincia di Varese położonego nad rzeką Olona powinny być poddane dokładniejszemu oczyszczaniu w stosunku do oczyszczania wtórnego lub innego równie skutecznego już począwszy od dnia 31 grudnia 1998 r.

Pomimo upływu tego terminu do dnia dzisiejszego aglomerat położony w okolicach Varese nadal nie posiada urządzeń oczyszczających, które zapewniałyby oczyszczanie ścieków komunalnych pochodzących z tej aglomeracji zgodne z art. 5 ust. 2 dyrektywy 91/271/EWG.

(¹) Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135 z 30.5.1991, str. 40)

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-302/05)

(2005/C 229/20)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 28 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Schimę i D. Recchię, członków Służby Prawnej Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że stanowiąc, iż celem powołania się wobec wierzycieli kupującego na klauzulę dotyczącą zachowania prawa własności, klauzula ta powinna zostać potwierdzona w poszczególnych fakturach za kolejne dostawy, opatrzonych datą pewną poprzedzającą ustanowienie zastawu i zaksięgowanych zgodnie z przepisami prawa, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE (¹) z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych.
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W celu umożliwienia zachowania własności towarów aż do chwili uiszczenia całkowitej zapłaty art. 4 ust. 1 dyrektywy 2000/35/WE stanowi, że sprzedawca i kupujący umawiają się

co do powyższego przed dostawą towarów będących przedmiotem transakcji handlowej.

Artykuł 11 ust. 3 decreto legislativo nr 231/2002 (dekret ten stanowi środek transpozycji dyrektywy 2000/35/WE do włoskiego porządku prawnego) przewiduje, że klauzula dotycząca zachowania prawa własności jest skuteczna wobec wierzycieli kupującego wyłącznie wtedy, gdy klauzula taka zostanie potwierdzona w poszczególnych fakturach za kolejne dostawy, opatrzonych datą pewną poprzedzającą ustanowienie zastawu i zaksięgowanych zgodnie z przepisami prawa.

Skuteczność wobec wierzycieli kupującego jest podstawowym elementem klauzuli zastrzeżenia przeniesienia prawa własności. Regulacja przewidziana w art. 11 ust. 3 decreto nr 231/2002 nakłada na sprzedającego szereg dodatkowych obowiązków w porównaniu z obowiązkami przewidzianymi w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2000/35/WE. Komisja stwierdza zatem, że regulacja ta jest sprzeczna z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2000/35/WE.

(¹) Dz.U. L 200 z 8.8.2000, str. 35.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-304/05)

(2005/C 229/21)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 29 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. van Beeka i D. Recchię, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że w związku z przedsięwzięciem poszerzenia i przystosowania obszaru narciarskiego Santa Caterina Valfurva (trasy nazywane „Bucaneve” i „Edelweiss”) oraz budowy odpowiednich struktur narciarskich w perspektywie mistrzostw świata narciarstwa alpinistycznego 2005 r. w obrębie ZPS IT 2040044 *Parco Nazionale dello Stelvio* (Parku Narodowego Stelvio), poprzez: